

Indflydelse, men det er praktiske Hensyn, som i den Henseende i alle konstitutionelle Lande gjøre sig gjældende, fordi Finanzministeren overalt betragtes som den ledende Minister i et Ministerium. Men naar her er Tale om hans konstitutionelle Stilling, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at der ikke staaer et Ord i Grundloven om, at Finanzministeren er en anderledes ansvarlig Minister end de andre Ministre. Det er mig ikke bekjendt, at man af denne praktiske Indrømmelse, der gjøres af enhver fornuftig Minister, skulde kunne udlede nogen forskjellig grundlovmæssig Stilling for de enkelte Ministre. Jeg er indrer ikke, at der staaer Andet i Grundloven, end at Ministrene ere ansvarlige for, hvad de paraphere og gjøre i Kongens Navn, men at Finanzministeren skulde have en Andeel i de andre Ministres Ansvar, at en Brøkddeel af deres Ansvarlighed skulde gaae over til ham, og de slippe med $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{5}$, det er der ikke Tale om nogetsteds i nogen Forfatning. Det er ansvarlige Ministre, som komme til at tage Ansvaret, og i den Henseende kan Finanzministeren Intet tage bort fra eller lægge til de andre Ministre. Det ærede Medlem fra Kjøbenhavn fralagde sig, at der var nogen Forskjel i hans Udtalelser med Hensyn til, naar det var „fornødent Fald“, i hvilket den ene Minister skulde henvende sig til den anden. Medens jeg ikke kan indrømme Rigtigheden af denne Rættelse fra hans Side, troer jeg, at der senere atter er fremkommet Udtalelser fra ham, der aabenbart ere meget forskjellige fra hans tidligere Udtalelser; thi medens han tidligere omtalte, at det var vanskeligt at faae Krigsministeren til at underordne sig de almindelige Love, er det nu Vanskeligheden i at tilvejebringe Egestillethed mellem de forskjellige Ministerier, som han omtaler. Jeg behøver imidlertid ikke at gaae videre end til den almindelige Rønningsslov, som viser, at det ikke er muligt at tilvejebringe fuldkommen Egestillethed mellem de forskjellige Ministerier. Naar det ærede Medlem saaledes modificerer sine Uttringer, saa er der fra min Side Intet i veien; der er en stor Forskjel, anerkjendt af Lovgivningen og historisk begrundet, og den vil vedvare, saalænge man har Hær og Flaade.

Man gjøre Forsøg, saalænge man vil, saa vil det dog gaae, som i den Lov, som venter paa Hs. Majestæts Approbation, at der er væsentlig Forskjellighed i Stillingen af disse Ministerier. Det er ikke Noget, jeg har fundet paa, men Noget, som Lovgivningsmagten hver Dag anerkjender. Naar det ærede Medlem udtaler sig saaledes, ere vi, som sagt, fuldstændig enige, og jeg er overbevist om, at, naar blot Forhandlingerne varede længe nok, vilde vi ogsaa blive enige om dette „i fornødent Fald“ som om alle andre Punkter. Der er vist igunden ikke nogen stor Uenighed tilstede, men da det nu er indrømmet, om jeg saa tør sige, fra alle Sider, at dette lille Udtryk, at „i fornødent Fald“ skal en Forhandling finde Sted, angaaer noget reent Administrativt, og at det maa være fuldstændig overladt til Krigsministeren, naar han mener, at dette fornødne Fald indtræffer, skal jeg henstille, om der er nogen som helst Anledning til at holde paa Vædringsforslaget; thi er det ikke noget Obligatorisk, ligger Sagen fuldstændig hos Krigsministeren, og forandrer det ikke Noget i hans Ansvar, om han har forhandlet Sagen med Finanzministeren eller ikke, kunne ikke de vedkommende Individider, som ansee sig for forurettede, kan ikke Finanzministeren kræve en saadan Forhandling, saa skal jeg henstille, om det overfor de Misforstaaelser, hvortil denne Vædsus kan give Anledning, naar man sammenholder den med § 12 i den almindelige Rønningsslov, og overfor de praktiske Vanskeligheder, jeg har fremhævet, og som ville fremstaae, naar man meget strengt fortolker Bestemmelsen — og det vil naturligviis skee fra Krigsbestyrelsens Side — er værd at holde paa dette lille Vædringsforslag.

Krieger: Ja, jeg maa blot bemærke, at jeg troer, at den ærede Krigsminister atter har misforstaaet mine Uttringer, thi der har været fuld Overensstemmelse heelt igjennem i mine Udtalelser, men de ere blevne — jeg kan naturligviis ikke sige, om jeg har givet nogen Anledning dertil ved altfor korte Udtalelser — opfattede snart til den ene, snart til den anden Side, medens jeg stadigt har søgt at føre dem tilbage til, hvad det kommer an